

„Sæt dig lidt herhen, min Ven! Du gaar saa urolig omkring,“ bad Jytte.

Mens Skumringen voksede, sad de med hinanden i Haanden og smaasnakkede ved Lyset af de glødende Kokes, der bredte et stærkere og stærkere Brandskær ud over Stuen.

Jytte sad lænet til Siden med halvlukkede Øjne og saae ned i Ilden.

„Sig mig, Karsten,“ sagde hun engang efter en længere Pavse, „tror du, at der i vore Dage er Mennesker, som dør af ulykkelig Kærlighed? Jeg mener ikke, om de i et Anfald af Fortvivelse eller Jalusi tager Livet af sig. Det læser man jo om hver Dag. Men tror du, at der kan være Folk, der hentæres af Kærlighed som af en dødelig Sygdom?“

„Det vil jeg i hvert Fald have Lægeattest for. Hvor kommer du forresten paa den absurde Tanke?“

„Aa,“ sagde hun. „Det var en Historie, Meta fortalte ovre fra Fyen.“

„Den Dames Besøg har aabenbart interesseret dig. Hvad talte I om?“

„Mest om hendes egne Affærer. Du kan tænke dig, hun bor nu her i Byen. Hendes Mand kunde ikke begaa sig derovre. Han er en underlig Snurretop, som kommer galt afsted allevegne og har saa forstyrrede Meninger om alting. Nu bor de ude paa Nørrebro. Paa selve Nørrebrogade. Tænk dig!“

„Ja, det er ikke misundelsesværdigt. Men hør nu, Jytte! For at tale om noget mindre begrædeligt, iaften